

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę z art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwaloną wykładnią, oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność jej zarzutów, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa (materialnego, procesowego) przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika skutkujące rażąco wadliwością orzeczenia. Taka sytuacja w sprawie nie występuje. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazywał na swój obowiązek wypłaty odszkodowania zakresie nie pozostającym w ścisłym związku z uiszczoną przez powódkę składką. Biorąc pod uwagę, że w toku procesu między stronami ostatecznie nie było sporu co do związania umową ubezpieczenia również w dacie zajścia wypadku ubezpieczeniowego, a sporna była wysokość odszkodowania ustalana od sumy ubezpieczenia liczonej od wartości budynku, co miało wpływ na wysokość składki, stwierdzić należy, że przekonanie skarżącego o uiszczeniu przez powódkę zaniżonej składki ubezpieczeniowej nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z przyczyny wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dodać należy, że o ewentualnej konieczności zapłaty przez powódkę oznaczonej kwoty tytułem dopłaty składki ubezpieczeniowej strony mogą rozstrzygnąć w drodze procesu cywilnego.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

[l.n]